

Sygn. akt III AUa 852/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Marcjanna Górską (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Stryczyńska

SO del. Bożena Lasota

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r. w Warszawie

sprawy Instytutu Studiów (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o interpretację przepisów prawnych

na skutek apelacji Instytutu Studiów (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 lutego 2014 r. sygn. akt VII U 2233/13

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 24 stycznia 2013 r. znak: (...) w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do wydania pisemnej interpretacji w sprawie wniosku Instytutu Studiów (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. z dnia 13 listopada 2012 r., w sprawie wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wartości finansowanych przez przedsiębiorcę posiłków w przypadku przekazania pracownikom w tym celu kart „Lunch+” oferowanych przez firmę (...) SA.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz Instytutu Studiów (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 210 (dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Sygn. akt III AUa 852/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił wydania pisemnej interpretacji w sprawie

z wniosku z dnia 13 listopada 2012 roku złożonego przez Instytut Studiów (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. w przedmiocie wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe wartości sfinansowanych przez przedsiębiorcę posiłków w przypadku przekazania pracownikom w tym celu kart Lunch + oferowanych przez firmę (...) S.A.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że wnioskodawca nie wskazał, czy wartość udostępnianych przez Spółkę swoim pracownikom kart Lunch + stanowi przychód w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oraz czy wysokość kart Lunch + jest ograniczona do kwoty 190 zł, a pracownicy z tytułu udostępnianych przez Spółkę kart mają prawo do ekwiwalentu pieniężnego.

Zdaniem organu rentowego, brak tego elementu zdarzenia przyszłego powoduje, iż Zakład nie może wypowiedzieć się co do oceny zdarzenia przyszłego wskazanego przez Spółkę, gdyż zgodnie z treścią art 18 ust 1 i 2 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy z wyłączeniem przychodów wymienionych w § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r., zaś rolą Zakładu Ubezpieczeń Społecznych pracującego nad wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji jest dokonanie oceny stanowiska zaprezentowanego przez Spółkę podjętej w oparciu o analizę przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia składek na ubezpieczenia społeczne. Zdaniem Zakładu, przy tak sformułowanym opisie zdarzenia przyszłego, rozstrzygnięcie tej kwestii leży w gestii organów podatkowych, zaś brak odpowiedzi na pytanie, czy wysokość kart Lunch + jest ograniczona do kwoty 190 zł, a pracownicy z tytułu udostępnianych przez Spółkę kart mają prawo do ekwiwalentu pieniężnego, skutkowałoby koniecznością dopowiedzenia stanu faktycznego przez Zakład. Stąd argumentacja Spółki w piśmie z dnia 8 stycznia 2013 roku, nie dawała podstaw do uznania zawartego w nim opisu zdarzenia przyszłego za kompletny w rozumieniu art. 10 ust 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca domagając się jej zmiany zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zmianami) w związku z art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Z 2010 r., Nr 220, poz. 1447 ze zmianami) poprzez odmowę ich zastosowania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. załączając w uzasadnieniu swojego stanowiska, pismo (...) Referatu Wydawania Pisemnych Interpretacji O/ZUS w G. z dnia 20 marca 2013 r., w którym podtrzymano argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że Instytut Studiów (...) Sp. z o.o., dalej zwany Spółką, w dniu 13 listopada 2012 roku wniósł o wydanie na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, pisemnej interpretacji w zakresie odpowiedzi na pytanie, czy wartość udostępnionych przez Spółkę swoim pracownikom kart Lunch + służących zakupom posiłków jest wyłączona z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe na podstawie § 2 pkt 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1160 ze zmianami). Jednocześnie Spółka wyraziła stanowisko, iż mając na względzie literalne brzmienie § 2 pkt 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku, wartość sfinansowanych przy pomocy kart Lunch + posiłków jest wyłączona z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe do 190 zł miesięcznie.

Pismem z dnia 31 grudnia 2012 roku organ rentowy wezwał Spółkę do uzupełnienia wniosku poprzez udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy wartość sfinansowanych posiłków stanowi przychód w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r., Nr 51, poz. 307 ze zmianami) osiągany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oraz czy wysokość kart Lunch + jest ograniczona do kwoty 190 zł, a pracownicy z tytułu udostępnianych przez Spółkę kart mają prawo do ekwiwalentu pieniężnego.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie, w piśmie z dnia 8 stycznia 2013 roku Spółka oznajmiła, że jeśli kwestia ta jest istotna z punktu widzenia organu rentowego, powinna być ustalona w trakcie analizy przedmiotu wniosku, bowiem w takim przypadku stanowiłaby część odpowiedzi na pytanie sformułowane we wniosku z dnia 13 listopada 2012 roku.

Oceniając przedstawiony wyżej stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd podniósł, że w sprawie zastosowanie znajduje art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w myśl którego przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Jednocześnie, Sąd pierwszej instancji zauważył, że zgodnie z art. 83d ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wyłącznie w zakresie obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, zasad obliczania składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz podstawy wymiaru tych składek. Przedmiotem interpretacji mogą być tylko te sprawy, które odnoszą się do zakresu i zastosowania tylko tych przepisów, z których bezpośrednio wynika obowiązek poniesienia przez przedsiębiorcę świadczenia o charakterze publicznoprawnym, przy czym stosownie do treści art. 10 ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie.

Odnosząc cytowane przepisy do stanu faktycznego sprawy, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że brak wskazania przez Spółkę, czy wartość udostępnianych swoim pracownikom kart Lunch + stanowi przychód w rozumieniu ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych osiągniętych przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oraz czy wysokość kart Lunch + jest ograniczona do kwoty 190 zł, a pracownicy z tytułu udostępnianych przez Spółkę kart mają prawo do ekwiwalentu pieniężnego, skutkuje tym, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie może wypowiedzieć się co do oceny zdarzenia przyszłego, gdyż rolą Zakładu Ubezpieczeń Społecznych pracującego nad wnioskiem o wydanie pisemnej interpretacji jest dokonanie oceny stanowiska zaprezentowanego przez Spółkę podjętej w oparciu o analizę przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia składek na ubezpieczenia społeczne. Według Sądu, na podstawie wskazanego przez wnioskodawcę opisu zdarzenia przyszłego nie istnieją podstawy do uznania go za kompletny w rozumieniu art. 10 ust. 3. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, co uzasadnia odmowę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku złożył Instytut Studiów (...) sp. z o.o. w W.. Zaskarżając wyrok w całości apelujący zarzucił mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, t.j. art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez ich niezastosowanie w sprawie.

- naruszenie przepisów postępowania, t.j. art. 231 i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i przez to poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, i tym samym przyjęcie, iż odwołująca nie przedstawiła kompletnego opisu zdarzenia przyszłego, co uzasadniało odmowę organu rentowego w kwestii wydania interpretacji indywidualnej w trybie art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. w związku z art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie wyczerpującego uzasadnienia faktów oraz podstawy prawnej na której sąd oparł się wydając zaskarżony wyrok, co znacznie utrudnia zrozumienie pracy myślowej sądu pierwszej instancji, a w konsekwencji kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku

Wskazując na powyższe naruszenia apelujący na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie zobowiązanie organu rentowego do wydania decyzji zawierającej wnioskowaną interpretację indywidualną w terminie 7 dni od dnia otrzymania wyroku Sądu Apelacyjnego,
- zawiadomienie o rozstrzygnięciu organu nadrzędnego nad organem rentowym,
- stwierdzenie, że niewydanie decyzji przez organ rentowy miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
- zasądzenie kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący cytując przepisy art. 10 ust.1 i 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych podkreślił, że rolą składającego wniosek jest przedstawienie stanu faktycznego oraz własnego stanowiska w sprawie. Wskazane przepisy nie nakładają na wnioskodawcę wymagań ani tym bardziej obowiązku dokonywania wykładni przepisów, które nie mają zastosowania w sprawie.

Według apelanta, nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, który przyjął rzekomy brak elementu stanu faktycznego w postaci wskazania czy wartość świadczeń sfinansowanych przez pracodawcę stanowi przychód w podatku dochodowym stanowi przeszkodę do wydania decyzji. Skarżący zauważył, że kwestia wykładni przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych nie jest i nie może być utożsamiana z elementem stanu faktycznego albowiem jest to niewątpliwie element stanu prawnego. Przedsiębiorca składając wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawia stan faktyczny i swoje stanowisko. Natomiast kwestia wykładni przepisów prawa jest obowiązkiem organu wydającego interpretację.

Nadto apelujący wskazał, że nawet w sytuacji, gdy w ocenie organu wydającego interpretację indywidualną konieczne było ustalenie, czy wartość sfinansowanych posiłków stanowi dla pracownika przychód w podatku dochodowym na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r., to rolą organu w trakcie procesu wykładni przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie, jest analiza przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. - jako przepisów, do których w zakresie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne - odsyła ustawa z dnia 13 października 1998 r.

Autor apelacji zwrócił uwagę, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonując kontroli wywiązywania się pracodawców z obowiązków wynikających z przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - choćby w zakresie ustalenia, czy pracodawca prawidłowo ustalił podstawę wymiaru składek - jest obowiązany do uwzględnienia przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. i tak musi postępować, aby być w zgodzie z prawem. Tak też powinien postąpić w zakresie wydawania interpretacji indywidualnych i odpowiedzieć na pytanie Spółki.

Nadto apelujący podniósł, że niezrozumiałe jest stwierdzenie Sądu, jakoby Zakład musiał dopowiedzieć stan faktyczny wobec niewskazania przez Spółkę, czy kwota dofinansowania za pomocą kart „Lunch+” jest ograniczona do kwoty 190 zł. Spółka, bowiem, stosownie do treści art. 10 ust. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jednoznacznie określiła, że przedmiotem jej zapytania jest kwestia wyłączenia z podstawy wymiaru składek wartości sfinansowania posiłku na podstawie § 2 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. — precyzując jednocześnie, że w jej ocenie ma prawo do wyłączenia tejże wartości na podstawie wskazanego przepisu. Co za tym idzie, przedmiotem zapytania była kwestia wyłączenia wartości sfinansowanych świadczeń do kwoty 190 zł.

W tej sytuacji, zdaniem skarżącego, zaskarżony wyrok jest błędny i jako taki powinien ulec zmianie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie albowiem podniesione w niej zarzuty okazały się usprawiedliwione.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy jest poza sporem, że Instytut Studiów (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej, wystąpił z wnioskiem o wydanie

indywidualnej interpretacji, „czy wartość udostępnionych przez Spółkę swoim pracownikom kart Lunch + służących zakupom posiłków jest wyłączona z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie § 2 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe”.

Niespornym także jest, że wnioskodawca prezentując własne stanowisko stwierdził, że mając na względzie literalne brzmienie § 2 pkt 11 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 roku, stoi na stanowisku, że wartość sfinansowanych przy pomocy kart Lunch + posiłków w restauracjach i barach, stołówkach oraz sklepach spożywczych jest wyłączona z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w wysokości do 190 zł miesięcznie.

Kwestią sporną, a jednocześnie mającą zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, pozostawała natomiast ocena, czy przedstawiony we wniosku o interpretację opis zdarzenia przyszłego zawierał w swej treści elementy istotne z punktu widzenia możliwości oceny stanowiska wnioskodawcy, a w konsekwencji czy organ rentowy był zobligowany do wydania pisemnej interpretacji.

Odnoszący się do przedmiotowej materii art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r., Nr 220, poz. 1447 ze zm.) stanowi, że przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji jest obowiązany przedstawić stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie. Jak wynika zatem z treści cytowanego przepisu, nie określa on sposobu przedstawienia przez przedsiębiorcę zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Fakt ten nie oznacza jednak dowolności w tym zakresie. Warunki, jakie musi spełniać sposób przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, wynikają bowiem z samej istoty instytucji pisemnej interpretacji przepisów. Mianowicie przedstawiony stan faktyczny, co prawidłowo zauważył Sąd pierwszej instancji, musi mieć charakter kompleksowy, a tym samym zawierać wszystkie jego elementy, istotne z punktu widzenia możliwości oceny stanowiska wnioskodawcy. Oznacza to, że przedsiębiorca żądający udzielenia interpretacji ma obowiązek wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego tak aby sam mógł zająć stanowisko wobec prezentowanego stanu rzeczy, a uprawniony organ udzielić na tej podstawie jednoznacznej odpowiedzi (por. wyrok WSA w Szczecinie z 4 lipca 2007 roku, I SA/SZ 906, LexPolonica nr 1533162).

Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego sprawy, nie można w ocenie Sądu Apelacyjnego, zaakceptować stanowiska Sądu Okręgowego, jakoby przedstawiony przez spółkę we wniosku o interpretację stan faktyczny był niekompletny albowiem nie wskazywał czy wartość świadczeń sfinansowanych przez pracodawcę stanowi przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym oraz czy wartość finansowanych kart Lunch + jest ograniczona do kwoty 190 zł, a pracownicy z tytułu udostępnianych przez spółkę kart Lunch + mają prawo do ekwiwalentu.

Trafnie, zdaniem Sądu odwoławczego, apelujący zauważa, że w sytuacji, gdy w ocenie organu rentowego rozstrzygnięcie kwestii składek na ubezpieczenie społeczne nie jest możliwe bez analizy przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym, to organ ten winien dokonać takiej analizy, jak czyni to w ramach prowadzonej przez siebie kontroli wywiązywania się pracodawców z obowiązków wynikających z przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W wielu bowiem przypadkach zakres i sposób zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne wymaga zaistnienia przesłanek, których ocena musi być dokonana w kontekście uregulowań zawartych w innych - aniżeli przepisy prawa ubezpieczeń społecznych - dziedzinach prawa. Zauważyć zresztą należy, że wskazana problematyka była już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który między innymi w wyroku z dnia 12 marca 2015 r., II UK 136/14 (LEX nr 1666019) stwierdził, że przewidziana w art. 10 ust. 1 u.s.d.g. instytucja interpretacji dotyczy wszystkich przepisów kształtujących obowiązki płatników w zakresie świadczenia przez nich danin publicznych i składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenie zdrowotne, a zatem przepisów dotyczących ich ustalania, obliczania i uiszczania (opłacania). Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zaprezentował w swoich wcześniejszych wyrokach, a mianowicie w wyroku z dnia 18 grudnia 2014 r., III UK 72/14 (LEX nr 1628947) oraz w wyroku z dnia 12 marca 2015 r., II UK 79/14 (LEX nr 1665733).

W uzasadnieniu prezentowanego poglądu, akceptowanego przez Sąd odwoławczy, Sąd Najwyższy podniósł, że „w prawie ubezpieczeń powstanie tytułu ubezpieczenia społecznego, a także określenie wysokości składek na to ubezpieczenie regulowane jest przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń. Mają one charakter norm odwołujących się do pojęć prawnych usytuowanych w innych gałęziach prawa, o ile nie zwierają ich samodzielnej definicji... .

W takim bowiem przypadku przepisy z innych gałęzi prawa, jeśli uzupełniają i rozwijają przepisy prawa ubezpieczeń społecznych, stają się częścią jego norm. W rezultacie więc co do zasady interpretacja przepisów prawa ubezpieczeń społecznych polega na prawnej kwalifikacji określonych zdarzeń wywołujących skutek w prawie ubezpieczeń społecznych. Jeśli więc organ rentowy ma się wypowiedzieć, co do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, obowiązany jest poddać ocenie prawnej wszystkie te stosunki i zdarzenia prawne, które prowadzą do zastosowania określonego przepisu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i jej aktów wykonawczych”.

Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku konieczności oceny określonego świadczenia jako przychodu w rozumieniu przepisów ustawy o podatku dochodowym. Oznacza to, że organ rentowy był zobowiązany do samodzielnej oceny, „czy wartość udostępnionych przez Spółkę swoim pracownikom kart Lunch + służących zakupom posiłków stanowi przychód w rozumieniu wyżej wymienionej ustawy.

Dodatkowo podnieść należy, iż zaakceptowanie stanowiska prezentowanego przez Sąd pierwszej instancji, a wcześniej przez organ rentowy, odnośnie rozumienia obowiązku Zakładu wynikającego z treści art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, powodowałoby fikcyjność przewidzianego tam uprawnienia przedsiębiorcy. Nie są bowiem rzadkością sytuacje, gdy dokonanie interpretacji przepisów prawa ubezpieczeń społecznych wymaga także prawnej oceny zdarzeń w kontekście unormowań zawartych w innych gałęziach prawa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, na akceptację nie zasługuje także stanowisko Sądu Okręgowego, jakoby przedstawiony przez odwołującego we wniosku o interpretację opis zdarzenia przyszłego nie był kompletny albowiem nie wskazywał czy wartość finansowanych kart Lunch + jest ograniczona do kwoty 190 zł oraz czy pracownicy z tytułu udostępnianych przez spółkę kart Lunch + mają prawo do ekwiwalentu z tego tytułu.

Trudno bowiem odmówić racji wywodom apelanta, że w sytuacji gdy w pytaniu zawartym we wniosku o interpretację jest odwołanie do § 2 pkt 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.), z którego treści wynika, że podstawy wymiaru składek nie stanowi przychód odpowiadający wartości finansowanych przez pracodawcę posiłków udostępnianych pracownikom do spożycia bez prawa do ekwiwalentu z tego tytułu - do wysokości nieprzekraczającej miesięcznie kwoty 190 zł (§ 2 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia), organ rentowy w omawianym zakresie posiadał żądane informacje.

W konsekwencji Zakład Ubezpieczeń Społecznych był zobowiązany do wydania pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów wskazanych we wniosku o interpretację i ich zastosowania w odniesieniu do zdarzenia przyszłego opisanego w tymże wniosku.

Z tego też powodu odmiennie rozstrzygający wyrok Sądu pierwszej instancji podlegał zmianie poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. do wydania pisemnej interpretacji przepisów na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie wyłączenia wartości udostępnionych przez Spółkę swoim pracownikom kart Lunch + służących zakupom posiłków z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie § 2 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Mając powyższe na uwadze i z mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

(...)

(...)